

[Handelsministeren.]

Kr. som Erstatning for Nationalbankens Aktier. Det ærede Medlem mente, at det, jeg havde fremført, var helt taabeligt, og han sagde, at dersom det, jeg havde sagt, var Udtryk for den Sagkundskab, der var i Handelsministeriet, saa var det jo noget forfærdeligt, man her stod over for.

Denne Side af Sagen skal jeg nu ganske lade ligge. Jeg skal ikke forsøge mig i den samme Toneart, som det ærede Medlem Hr. Krag her har anvendt. Jeg skal kun sige, at saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, satte han de 54 Mill. Kr. Obligationer i Relation til de Aktier, der nu er i Nationalbanken, og ikke paa nogen Maade i Forbindelse med Landmandsbankens Aktier. Der er jo heller ingen Forbindelse mellem de to Ting. Det, jeg hævdede over for det ærede Medlems Bemærkning om, at man havde Betænkelighed ved at udstede for 54 Mill. Kr. Obligationer, var, at disse 54 Mill. Kr. Obligationer til 4 pCt. vilde svare til Nationalbankens nuværende Aktiekapital paa 27 Mill. Kr. Disse 27 Mill. Kr. Aktier maa nemlig i det store og hele betragtes som Anlægspapir, der giver normalt 8 pCt. i Udbytte, og jeg formoder, at Indehaverne af dette Anlægspapir ogsaa vil bruge de statsgaranterede Nationalbankobligationer som Anlægspapir, og de kan gøre det med god Grund, idet de kan faa akkurat den samme Renté af de 54 Mill. Kr. Obligationer, som de hidtil har faaet af de 27 Mill. Kr. Aktier. (*Krag*: De vil faa mere ved at sælge dem, Hr. Minister). Nu siger det ærede Medlem Hr. Krag, at de kan faa mere ved at sælge dem. Det ved det ærede Medlem lige saa lidt om som jeg, det er en Formodning, der kan opstilles, men nogen Viden i saa Henseende har det ærede Medlem Hr. Krag absolut ikke.

Saa spurgte det ærede Medlem Hr. Krag mig, saa vidt jeg forstod ham, om Rigsdagen var bundet til det Lovforslag, der er stillet vedrørende Nationalbanken, eller ej. Rigsdagen er fornuftigvis ikke bundet til noget bestemt Forslag, men det ærede Medlem Hr. Krag maa jo vide, at saaledes som Oktrojen af 1907 er, er det ikke muligt for Rigsdagen ensidigt at bestemme Opgørelsen af Forholdet mellem den nuværende Nationalbanks Ejere og Staten; dette Forhold kan kun opgøres paa Grundlag af en Overenskomst mellem de to Parter. Og da nu det ærede Medlem Hr. Krag ved første Behandling af Lovforslaget vedrørende Nationalbanken var

saa elskværdig over for mig at sige, at jeg her havde fundet den gyldne Middelvej imellem at lave en privat Bank og en udpræget Statsbank, og da det ærede Medlem heller ikke gjorde nogen Indvending mod selve Overenskomstgrundlaget, hvad den økonomiske Side af det angaar, saa forekommer det mig noget besynderligt, at det ærede Medlem nu stiller det Spørgsmaal til mig, om man er bundet til dette Forslag eller ikke; for hvis man er bundet, siger det ærede Medlem, skal vi bare sige det, saa ved man, hvorledes Forholdet er.

Jeg har givet Udtryk for den Opfattelse, som er den rigtige, at Rigsdagen naturligvis ikke er bundet til noget, Rigsdagen kan jo kassere det hele, saaledes som jeg har Indtryk af, at baade de Konservative og Venstre vil gøre det; det kan de jo gøre, det er der ikke noget i Vejen for, Rigsdagen er ikke bundet. I det Øjeblik, Venstre og de Konservative nægter deres Medvirken til at gennemføre et Forslag paa det Grundlag, som er tilvejebragt ved den foreløbige Overenskomst, der er sluttet, og der ikke er Mulighed for at slutte en ny Overenskomst, saa falder Sagen bort, og saa gaar vi direkte til 1938 med Likvidation af Rigets Nationalbank for Øje.

Det er smukke Udsigter, der her aabnes for os vedrørende Ordning af en højvigtig Sag. Og vi kan takke Venstre for, at vi netop staar i denne Situation, thi det var Venstre, der gennemførte den Oktroj for Nationalbanken, som har været gældende siden 1907, og som er gældende indtil 1938. Vi staar nemlig i den Situation, at Rigsdagen ikke her kan være frit stillet. Hvis Nationalbankens Aktionærer skønner, at det er til deres Fordel at likvidere Nationalbanken, saa kan de likvidere den, uden at Rigsdagen kan gøre nogen Indflydelse gældende over for dem dette Forhold vedrørende.

Der har været stærke Røster fremme om, at man ikke skulde slutte nogen Overenskomst med Staten paa det Grundlag, hvorpaa Overenskomst nu er sluttet. Jeg har ment, at det var min Pligt at prøve paa at tilvejebringe en Overenskomst; men det kan jeg sige, at vil man ikke have Lovforslaget, saaledes som det er fremsat, saa er der ikke noget at gøre ved den Ting, saa kan man feje det ned af Bordet, som man nu har stillet i Udsigt at ville gøre. Men saa har Regeringen opfyldt sin Forpligtelse med Hensyn til at fremsætte et bestemt Forslag for Rigsdagen inden Udgangen af 1935.